IVANA

napisao: Zlatko Krilić

Ivana je najljepša djevojčica u razredu, u školi, u ulici, u gradu... Ivana je najljepša. Možda i nije, ali meni se činilo da ne postoji nitko toliko lijep.

Jako mi se sviđala.

Htio sam joj pokazati koliko mi se sviđa, ali nisam imao pojma kako bih to izveo. Ništa mi pametnije nije palo na pamet, pa sam je, da privučem njezinu pozornost, dok je išla u školu, pričekao iza drveta. Onda sam joj se prišuljao s leđa i povukao je za pletenicu.
– Budalo! – vrisnula je ona i zamahnula da me tresne, ali sam joj pobjegao.

Ona za mnom.

Lovila me po čitavom dvorištu sve dok nije zvonilo za početak nastave. U učionici je glumila da me ne pozna. Nije me htjela ni pogledati.

Idući sam je dan opet pričekao. Prišuljao sam joj se s leđa i... zna se. Povukao za pletenicu.
– Budalo! – vrisnula je i zamahnula da me tresne čitavom torbom.

Ja sam se, naravno, dao u bijeg. Ona za mnom.
Opet me lovila sve dok nije zvonilo, a u učionici me nije ni pogledala.

Treći je dan bilo isto.

Činilo mi se da nisam uspio privući njezinu pozornost, pa sam odlučio promijeniti taktiku.

Sljedećeg dana, polazeći u školu, napunio sam džep bombonima. Pričekao sam Ivanu iza drveta i, kad je prošla, krenuo za njom vadeći šaku bombona.
– Ivana! – pozvao sam je tiho.

Ivana je, nažalost, ovaj put bila spremna. Znala je da je uvijek na ovom istom mjestu dočekujem i zato je sad bila napeta kao luk. Čim je čula da sam iza nje, munjevito se okrenula i, prije nego što me pogledala, zamahnula torbom pa me zviznula tako jako da sam odletio dva metra. Bomboni su se razletjeli po čitavom školskom dvorištu.
– Joj, oprosti! – rekla je.

Čitav taj dan bila je jako dobra prema meni, ali je u mojim ušima još uvijek šumjelo od udarca. Svaki put kad bi Ivana prošla pokraj mene, ja sam se stresao od straha, iako mi se ona smješkala.

Idućeg mi dana, naravno, nije bilo ni na kraj pameti da je čekam iza drveta. Mada mi se još uvijek sviđala, nisam imao nikakve namjere potezati je za pletenice ili je nuditi bombonima. Otišao sam na drugi kraj školskog dvorišta i igrao se s dečkima preklapanja sličica.

Upravo sam bio na redu kad me netko, odostraga, povuče za čuperak.
– Budalo! – vrisnuo sam i zamahnuo.

Ivana je pobjegla.

Ja za njom.

Lovio sam je sve dok nije zvonilo za početak nastave, a u učionici smo glumili da se ne poznajemo.

RAZMISLI, POVEŽI, ODGOVORI.

1. Zamisli da si Ivana. Dječak te već treći dan čeka iza drveta i povlači za pletenicu.

Što bi pomislio/pomislila? Kako bi se osjećao/osjećala? Što bi učinio/učinila?

2. Dječak je odlučio promijeniti taktiku i ponijeti bombone.

Predloži dječaku još tri načina na koja je mogao Ivani pokazati da mu se sviđa, a da joj pritom ne bude neugodno.

3. Zašto je dječak provocirao Ivanu?

a) Trebao je prije shvatiti da joj se to ne sviđa.

b) Vjerojatno nije znao što bi drugo učinio.

c) Mislio je da je to zabavan način privlačenja pozornosti.

d) Možda uopće nije razmišljao o tome kako se Ivana osjeća.

e) Imam drukčije mišljenje.

4. Zašto je Ivana udarila dječaka torbom?

a) Mislila je da će je ponovno povući za pletenicu.

b) Željela se zaštititi.

c) Bila je ljuta na dječaka.

d) Nije razmišljala o svojoj reakciji.

e) Postoji još neki mogući razlog.

5. Zašto je Ivana povukla dječaka za čuperak i pobjegla?

a) Željela mu je vratiti istom mjerom.

b) Željela je privući njegovu pozornost.

c) Htjela se našaliti s njim.

d) Možda joj se dječak počeo sviđati.

e) Možda je postojao neki sasvim drugi razlog.

6. Dovrši priču na drukčiji način.

Što je Ivana mogla učiniti kad je vidjela da je dječak više ne čeka iza drveta?